

[Stæhr Johansen.]

men jeg spurgte ham — jeg har ikke mulighed for at diskutere dette juridisk — og det spørgsmål gentager jeg: Hvorfor gå køkkenvejen med et sådant forslag om knallerter, når man dog kan se, at man kan få det gennemført i folketinget? Jeg synes, at når der er den mindste smule tvivl om en sådan bestemmelse, var det naturligt, at man fra administrationens, i dette tilfælde fra den højtærede justitsministers, side kom med et lovforslag om problemet fremfor at gå de mere skjulte veje, som man kan sige man har benyttet i denne anledning.

Men iøvrigt er der ikke meget at føje til det, der er sagt her. Jeg finder stadig, at Sverige har lidt andre forhold, og jeg er ikke helt uenig i, at denne frigivelse gavner vore mindre bebyggede områder uhyre meget, også provinsbyerne, men alligevel, med den udflytning, der sker fra København, hvor selve storstadsområdet bliver stadig mindre, hvad beboelsesantallet angår, og arbejdspladserne spredes over stadig større områder indenfor Storkøbenhavn, vil jeg dog mene, at der vil blive en ikke ringe kørsel med knallerter. Men iøvrigt vil jeg takke for den modtagelse, lovforslaget har fået, og jeg går ud fra, at vi hurtigt kan komme igennem arbejdet og få vedtaget en ansvarsforsikring for knallertkørerne.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Det ærede medlem rejste spørgsmålet om, hvorfor man ikke havde søgt sagen fremmet gennem et lovforslag fremfor at afgøre den ved en bekendtgørelse. Dertil vil jeg sige, at når bekendtgørelsesformen blev valgt, var det simpelthen udfra den opfattelse, at detastede med at gennemføre sagen, fordi den havde forbindelse med en afgiftslettelse, der var bebudet; og fra det øjeblik denne afgiftslettelse var bebudet, var det klart, at al handel med knallerter ville gå i stå. Det er det, der har været baggrunden for, at man valgte bekendtgørelsesformen. Der kunne jo ikke blive tale om at gå køk-

kenvejen, al den stund det ærede medlem straks kunne stille sig ved hovedindgangen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Stæhr Johansen: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om nedlæggelse af statsbanestrækningen fra Farum til Slangerup.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1433; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1921).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Horn: De bemærkninger, der ledsager det foreliggende lovforslag, og de oplysninger, som den højtærede minister gav i sin fremsættelsestale, viser klart, at driften af delstrækningen Farum—Slangerup belaster DSBs regnskab urimelig hårdt i forhold til benyttelsesgraden på strækningen.

Man kunne naturligvis spørge, om DSB har gjort noget for at trække kunderne til sig i de 5 år, DSB har drevet banen; det er jo sådan, at det spiller en ikke ringe rolle, hvilket udstyr og hvilket materiel man benytter på en jernbane, når det gælder om at fastholde kunderne og tiltrække nye kunder. Det har DSB ikke gjort noget ved. Når man skifter i Farum og stiger ind i det gamle monstrum, der kører til Slangerup, fristes man absolut ikke til at gentage turen. Nu skal jeg ikke bebrejde DSB, at man ikke har gjort noget, for det ville ikke have for-